

PRAMEN

MESAČNÍK MICHALOVSKO - KOŠICKEJ PRAVOSLÁVNEJ EPARCHIE

OKTÓBER 2010

ČÍSLO 10

ROČNÍK 8

CENA 0,30 €

Posvätenie chrámu v Strážskom

V nedeľu, 5. septembra 2010, sa pravoslávni veriaci v Strážskom dočkali chvíle, na ktorú sa nádejali a tešili viac, ako dvadsať rokov. S Božou pomocou dokončili stavbu nového pravoslávneho chrámu a zavŕšili toto dielo posvätením. Posvätenia sa zúčastnil Jeho Blaženosť Kryštof, arcibiskup pražský, metropolita Pravoslávnej Cirkvi v Českých krajinách a na Slovensku, miestny arcibiskup, Jeho Vysokopreoslavenosť Juraj, arcibiskup michalovsko - košický, ako aj duchovenstvo z michalovsko - košickej a sesterskej prešovskej eparchie so svojimi veriacimi.

Posvätenie sa začalo v skorých ranných hodinách (8:15) privítaním vладыky Kryštofa a Juraja, kurátorom, primátorom mesta, deťmi a správcom cirkevnej obce. Po privítaní nasledoval obrad posvätenia, ktorý sa začal procesiou okolo chrámu so svätými ostatkami (relikviami) svätých mučeníkov - archimandritu Rafaela, jero-diakona Mikuláša a mladej dievčiny Ireny, ktoré boli uložené do prestola - oltára, ktorý bol posväcovaný a obliekaný podľa poriadku posvätenia v pravoslávnych chrámoch. V chráme sú uložené aj vzácne ostatky svätiteľa Nikolaja (Mikuláša), Divotvorcu, arcibiskupa Myr Lykijského, ktorému je chrám Nanebovstúpenia Pána zasvätený a stáva sa pútnickým miestom pre všetkých veriacich na Slovensku. Je to jediný chrám na Slovensku, v ktorom sú uložené ostatky tohto svätého, ktorým sa veriaci môžu pokloniť a každý štvrtok o 18.00 hod. sa k tomuto svätému budú konať bohoslužby.

Posvätenie prestola (oltára) a žertveníka bolo zavŕšené posvätením celého chrámu pomazaním myrom, po ktorom nasledovala slávnostná archijerejská liturgia. V kázni, prednesenej v slovenčine, sa veriacim prihovoral vладыka Kryštof. Nabádal veriacich k budovaniu chrámov Svätého Ducha v každom z nás. Po ukončení liturgie boli udelené cirkevné vyznamenania všetkým, ktorí sa zaslúžili o stavbu tohto chrámu. Správca cirkevnej obce bol vyznamenaný právom nosenia zlatého kríža s ozdobami. Hramoty - pochvalné uznania, boli udelené kurátorskému zboru a veriacim cirkevnej obce, ako aj jednotlivcom: Františkovi a Zdenke Pčolovym z Stakčína, Milanovi a Anne Pašeňovým zo Stropkova, Františkovi Ihnátovi, Demeterovi Dzubákovi, Jozefovi Pohankovi, Michalovi Kižikovi a Andrejovi Oravcovi. Prítomným sa prihovoral aj primátor mesta Strážske, ktorý načrtol históriu stavby chrámu z pohľadu mesta a vyzdvihol dobrú vzájomnú spoluprácu s PCO v Strážskom.

Na záver správca cirkevnej obce v príhovore poďakoval v prvom rade Všemohúcemu Trojjedinému Bohu. „Jemu patrí vďaka za to, že nám požehnal, dal zdravie a svojou prozreteľnosťou oslovil každého, kto akýmkoľvek spôsobom pomohol pri tomto Božom diele. S Božou pomocou a s príspevím práce, darov a modlitieb mnohých bohabojných ľudí sa podarilo dielo, ktoré bude svedčiť o našej viere a láske k Bohu a ľuďom, ktorí v ňom budú nachádzať spasu.“

Veľká vďaka pri bilancovaní patrí určite všetkým, ktorí sa od začiatku podieľali na stavbe chrámu.

Skláňam sa pred všetkými tými veriacimi v Strážskom, ktorí ostali verní svojej Pravoslávnej Cirkvi, aj napriek mnohým prikoriam, ktoré pre svoje rozhodnutie ostať vo viere svojich otcov museli podstúpiť. Vďaka tomuto ich rozhodnutiu stojí dnes tento chrám.

Ďakujeme aj tým, ktorých si Boh k sebe povolal a nedožili sa tohto posvätenia, hoci ho túžobne očakávali. Vičnaja im pamjať!

Nesmieme zabudnúť na začiatku stavby chrámu na obetavú pomoc nášho bývalého duchovného správcu otca prot. Jozefa Petranina, ktorý niekedy pôsobil v Strážskom, a teraz sa nachádza v USA, kde už dlhší čas pracuje v Cirkvi. Jeho pričinením boli v USA zorganizované zbierky medzi našimi rodákmi, ktorí zafinancovali materiál na hrubú stavbu chrámu. Veľmi ochotne pomohla najmä rodina brata Hardyho, ako aj sestra Barbora Parhisgar, ktorá na pamiatku svojich zosnulých rodičov darovala do chrámu ikony na ikonostas, ktoré napísal grécky ikonopisec žijúci v USA - o. Dimitrios Leousis.

Ďakujeme za milodary všetkým veriacim v Pravoslávnych cirkevných obciach v Michalovskej a Prešovskej eparchii, ktorí nám posielali svoje milodary pri zbierkach, ktoré sme na ich obciach konali.

Naše poďakovanie a úcta patrí aj bratovi Milanovi Pašeňovi s manželkou Annou a ich stavebnej firme NANY zo Stropkova za stavebné práce vykonané na chráme a za ústretovosť pri financovaní stavby.

Poďakovanie patrí aj rodine Pčolovej zo Stakčína za viaceré nemalé finančné dary poukázané na stavbu chrámu a za ich permanentný záujem o dianie na našej cirkevnej obci.

Ďakujeme aj Mestskému úradu v Strážskom, poslancom Mestského zastupiteľstva, inštitúciám v meste, ako aj štátnej správe a samospráve (Košický samosprávny kraj, ÚPSVaR v Michalovciach) za dotácie, ústretovosť, ochotu a pochopenie.

Ďakujem najmä svojej manželke a detom, ako aj svojej najbližšej rodine za podporu, pochopenie a pomoc pri tomto Božom diele.

Vďaka patrí aj všetkým mojim priateľom a známym, ktorí chápali moje úsilie a podporovali ma - morálne i materiálne.

V dnešný deň by som sa chcel poďakovať aj všetkým prítomným, ktorí prišli na posvätenie nového chrámu do Strážskeho, najmä procesiám veriacich z Inoviec a Beňatiny, ako aj zo Stakčína a všetkým Vám, ktorí ste priniesli na tento chrám milodary.

Na štedrých darcov, ktorí prispeli na nový chrám počas realizácie stavby určite nezabudneme v modlitbách, ktoré budeme prednášať Bohu pri bohoslužbách slúžených v tomto novom chráme.

Nech sa na nich Boh rozpomenie vtedy, keď to pre nich bude najužitočnejšie a najprospešnejšie.“

Po posvätení sa mohli všetci veriaci pohostiť občerstvením, ktoré naši veriaci pripravili. Pozvaní hostia sa zúčastnili slávnostného obeda, ktorý pri tejto príležitosti usporiadala cirkevná obec. Medzi vzácnymi hosťami na tejto posviacke bola aj poslankyňa Národnej rady SR PhDr. Ľubica Rošková, primátor mesta Strážske Ing. Vladimír Dunajčák, jeho zástupkyňa PhDr. Liduška Bušaničová, duchovní otcovia so svojimi rodinami, dobrodinci a sponzori.

Dúfame, že nový chrám bude ďalšou peknou dominantou mesta Strážske a duchovným útočiskom pre veriacich. Ďakujeme všetkým, ktorí sa posvätenia zúčastnili a neodmietli naše pozvanie. Na našej web stránke - www.pcosrazske.orthodox.sk, môžete získať viac informácií o našej činnosti, o programe bohoslužieb, pozrieť si fotogalériu či videogalériu, ako aj objednať si videozáznam z tejto udalosti.

Prot. Mgr. Michal Džugan,
správca PCO Strážske

Hriech odsudzovania

Každý človek je hriešny a tak je aj často pokúšaný zlým duchom k tomu, aby vykonal hriech. Jeden z častých hriechov, ktorý človek často robí, je odsudzovanie. Možno si ani sami neuvedomujeme, koľko ľudí odsúdime počas rôznych rozhovorov a besied. Často krát si sami o sebe namýšľame, že sme lepší ako iní ľudia.

Hriech odsudzovania je ako jed, ktorý, ak zasiahne dušu človeka, len veľmi ťažko sa lieči. Mnohí ľudia si však neuvedomujú, aký ťažký hriech je odsudzovanie bližneho. Neexistuje nič horšie, ako odsudzovanie iných ľudí. Tento hriech je omnoho ťažší, ako akýkoľvek iný, veď aj samotný Kristus hovorí: „Pokrytec, vyber najprv brvo zo svojho oka a potom sa môžeš usilovať vybrať smietku z oka svojho brata“ (Mt 7, 6). Týmto slovom Kristus porovnal hriech bližného so smietkou, avšak odsudzovanie s brvnom. Natolko ťažkým hriechom je odsudzovanie.

Aj farizej v podobenstve sa modlil a ďakoval Bohu za svoje úspechy. Ale, keď sa modlil, obrátiac svoj pohľad na mýtnika, hovoriac: „Ďakujem ti Bože, že nie som ako ostatní ľudia, alebo ako tento mýtnik“ (pozri Lk 18, 11-12), vtedy zaťažil svoju dušu hriechom, pretože ho odsúdil. Nič teda nie je horšie ako odsudzovanie, alebo zosmiešnenie bližneho. Preto radšej neodsudzujeme samých seba a naše hriechy, ktoré veľmi dobre poznáme? Veď sa budeme zodpovedať za svoje hriechy, nie za hriechy iného.

Človek je už raz taký - rád sa stará o iných, veľmi rád posudzuje, ohovára a poukazuje na nedostatky iného. Každý by však mal sledovať hlavne svoje prehršky a chyby. Len Boh má právo ospravedlniť a odsúdiť. Len Boh pozná každého, jeho dušu, jeho okolie, jeho schopnosti a dary, ktoré mu dal. Človek nemôže vedieť nič o Božom súde, len Boh vie všetko, pretože je všemohúci.

Kto však chce byť spasený, vôbec si nesmie všimáť poklesky iných, ale vždy si všimáť iba svoje. Takýmto spôsobom môže človek uspieť v duchovnom živote. My však často bezohľadne odsudzujeme, pociťujeme odpor, zosmiešňujeme, ak náhodou niečo vidíme, alebo niečo počujeme. Najhoršie však na tom je, že neškodíme len sebe, ale stretávame sa s iným človekom a hneď mu hovoríme „stalo sa to a to“. Tak škodíme aj jemu, pretože mu do srdca vkladáme hriechy (pozri Abba Dorotej: Neodsudzuj. In: Hlas Otcov 4, Grécko 1995, s.8-11).

Jeden mních sa prechádzal po uliciach mesta Týru. Všimla si ho nemravná žena - prostitútka, ktorá sa volala Porfíria a začala kričať za týmto mníchom. „Otcé, zachráň ma! Zachráň ma, tak ako Kristus zachránil zblúdilú ženu. Mních, neodsudzujúc ju, povedal, aby ho nasledovala. Vzal ju za ruku a pred očami všetkých obyvateľov ju vyviedol z mesta. Po tejto udalosti sa po celom meste rozniesla správa, že si mních za ženu zobral smilničku Porfíriu. Ten mních ju však viedol do ženského monastiera. Cestou našla Porfíria opustené dieťa - chlapca, ujala sa ho, aby ho vychovávala, ako svojho syna. O nejaký čas sa poniektorí mešťania mesta Týru dostali do tej krajiny, kde žil starec a Porfíria. Všimli si, že má malého chlapca a tak jej posmešne povedali: „Krásneho chlapčeka si porodila, Porfíria“. Keď sa vrátili do mesta Týru, vyzozprávali všetkým, že Porfíria má s mníchom dieťa, my sme ho videli na vlastné oči, hovorili a ono sa veľmi podobá na mnícha.

Keď už bol starec pripravený odísť z tohto sveta a odovzdať svoju dušu Bohu, povedal Porfírii: „Pôjdem do Týru. Želal by som si, aby si ma tam sprevádzala“. Tak odišli do Týru a vzali so sebou aj chlapca, ktorý už mal sedem rokov. Keď vošli do mesta, starec ťažko ochorel a mnohí mešťania ho prichádzali navštíviť. Vtedy im starec povedal: „prineste mi kadidlo“. Keď mu ho priniesli, starec vzal kadidlo a vysypal z neho žeravé uhlie na svoju hrud'. Uhlie držal na sebe dovtedy, pokiaľ nevyhaslo. No uhliky neopálili ani jeho telo, ani odev. Prítom starec povedal ľuďom: „Požehnaný je Boh, Ktorý ochránil nezhrájúci ker od ohňa! On mi je svedkom, že tak, ako tieto uhliky nepopálili moje telo a oheň nespálil moje šaty, tak i ja som od svojho narodenia nepoznal telesný hriech“. Po týchto slovách starec odovzdal svoju dušu Bohu.

Nebudme unáhnení v odsudzovaní. My si často všimame hriech iných ľudí, no ich pokánie, konané v tajnosti, už nevidíme. Je to preto, že nám chýba láska. Ak by sme mali lásku, náklonnosť a súcit, vyhýbali by sme sa pohľadu na poklesky bližneho, ako je napísané. „Láska pokrýva množstvo hriechov“.

Aj my teda získajme lásku, získajme súcit k bližnému, aby sme boli ochránení pred strašným ohováraním, odsudzovaním a zosmiešňovaním iného.

Mgr. Ján Pilko, PhD.

Oficiálny pravoslávno-katolícky dialóg

27. septembra 2010 skončilo XII. plenárne zasadnutie Zmiešanej medzinárodnej komisie pre dialóg medzi Pravoslávnu Cirkvou a rímskokatolíckimi. Pracovné stretnutie, ktoré sa teraz konalo vo Viedni, trvalo od 21. do 26. septembra.

Zasadnutia sa zúčastnili predstavitelia všetkých miestnych Pravoslávnych Cirkví (z každej po dvaja delegáti), okrem Bulharskej Pravoslávnej Cirkvi, ktorá sa stretnutia nezúčastnila a taký istý počet delegátov z rímskokatolíckej strany. Stretnutiu predsedali metropolita pergamský Ján (Ziziulas) za pravoslávnu stranu a bazilejský rímskokatolícky arcibiskup Kurt Koch, predseda Rady pre jednotu kresťanov.

Našu miestnu Cirkev zastupovali – Jeho Vysokopreoslávnosť Juraj, arcibiskup michalovsko-košický a Prof. ThDr. Ján Zozulák, PhD., dekan Pravoslávnej Bohosloveckej Fakulty v Prešove.

Hlavným objektom analýzy Komisie bola téma: „Úloha biskupa Rima v prvom kresťanskom tisícročí“. Komisia sa zaoberala pracovným dokumentom, ktorý bol spracovaný Prípravnou Komisiou v r. 2008 na Kréte. Týmto dokumentom sa zaoberalo aj predchádzajúce plenárne zasadnutie v r. 2009 na Cypre.

Kvôli množstvu senzáčných správ, ktoré prinášali médiá z rôznych katolíckych i „pravoslávnych“ strán o završení Ravenského zázraku – Ravenskej únie, je len pre dobro veci doložiť výpoveď metropolitu Ilariona (Alfejeva), vedúceho Oddelenia zahraničných vecí Moskovského Patriarchátu, ktorý na stretnutí zastupoval najväčšiu časť svetového Pravoslavia.

„Najviac komplikovanou témou v pravoslávno - katolíckom dialógu je práve chápanie úlohy rímskeho biskupa“, povedal pre agentúru Interfax igumen Filip (Rjabych), zástupca vладыky Ilariona, z Oddelenia zahraničných vecí Moskovského Patriarchátu. - „To, že pápež má všeobecnú jurisdikciu, čo je kľúčovým bodom katolíkov, je v rozpore s pravoslávnu ekzeziológiou. Pravoslávna Cirkev zachováva jednotu vo viere i štruktúre, ale skladá sa z rôznych miestnych Cirkví. Hlavným zadaním našej delegácie, - povedal predstaviteľ Ruskej Cirkvi, - je dohliadnuť, aby v koncovom dokumente Komisie bolo počuté stanovisko ruského Pravoslavia, bez akýchkoľvek nedopovedaní, dvojzmyselných výpovedí, ústupkov, mylnej interpretácie, či svätokrádežného vnímania služby rímskeho biskupa“.

Ako povedal vладыka Ilarion (Alfejev): „Napriek tvrdeniam médií, vo Viedni sa žiadne „zázraky“ nediali. Celé zasadanie bolo posvätené posúdeniu služby biskupa Rima v prvom tisícročí, na tému ktorej bol na prípravných zasadaniach pripravený pracovný dokument, ktorého verzia unikla a bola publikovaná médiami“.

„Predpokladalo sa, že vo Viedni sa podarí zakončiť posúdenie tohto dokumentu, - pokračuje vладыka Ilarion. - Jednak, stalo sa niečo iné: veľa času totiž zabralo stanovovanie samotného statusu tohto dokumentu. Členovia pravoslávnej delegácie od samého začiatku stretnutia trvali na tom, že „Krétsky dokument“ nemôže byť oficiálne publikovaný a podpísaný pravoslávnymi delegátmi. Dokument v súčasnej podobe potrebuje prejsť úpravami, a aj tak môže nadobudnúť status akurát „pracovného dokumentu - instrumentum laboris“.

„Krétsky dokument“ je striktné historického charakteru a hovorí o úlohe rímskeho biskupa, lenže nie je v ňom takmer žiadna zmienka o biskupoch druhých miestnych Cirkví prvého tisícročia, čo vytvára mylnú predstavu o rozdelení právomoci v ranej Cirkvi. Okrem toho, z tohto dokumentu nie je jasné, že jurisdikcia rímskeho biskupa v prvom tisícročí sa nestáhovala na Východ.

Po dlhých diskusiách komisia rozhodla o tom, že daný dokument je potrebné prepracovať a konečné rozhodnutie bude vynesené na nasledujúcom plenárnom zasadnutí Komisie (ktoré je predpokladané o dva roky). Do tej doby sa bude pracovať na návrhu nového dokumentu, ktorý sa danej problematike prizrie aj z teologického hľadiska.

Служба коммуникации ОБЛЦ

rozdielu, či je to Klokočovská, Počajevská, Matka Ustavičnej Pomoci., originál, či kópia, obložená zlatom, či len papierová, stále je to obraz tej istej Božej Matky, ktorá vypočuje všetkých, keď k Nej s vierou prichádzajú.

Niet pochýb, že Presvätá Bohorodica aj v dnešnej dobe cez svoju Klokočovskú ikonu urobila nejednu zázrak. Dôkazom toho je i udalosť, ktorá sa odohrala začiatkom tohto roku.

Jednému duchovnému otcovi sa už pred niekoľkými rokmi začala na prostred- níku pravej ruky objavovať bradavica, ktorá neustále rástla a zväčšovala sa. Robil všetko možné, aby ju odstránil, ale nič nepomáhalo. S touto bradavicou mal problém približne 15 rokov, až sa s týmto problémom rozhodol

Oslavy Matky Božej Klokočovskej

Aj tento rok sa v dňoch 28. – 29. augusta 2010 opäť uskutočnili celoeparchiálne slávnosti v Nižnej Rybnici.

Mnohí z blízka, ale aj z diaľky, sa prišli pokloniť Presvätej Bohorodici Klokočovskej, ktorá je Ochrankyňou nás, Rybničanov, ale aj celého Zemplína.

Bohužiaľ, aj mnohí naši veriaci, neraz neveriaci, pochybujú, či táto ikona môže byť zázračná, keď nie je originálom, ale iba jej kópiou. Ale pritom zabúdajú na podstatnú vec, a to je, že každá ikona Matky Božej, bez navštíviť kožného lekára. Lekár mu povedal, že vyrezať ju nemôže, keďže sa nachádzala na mieste, kde sa ohýba prst, a mohlo by sa stať, žeby už týmto prstom nemohol hýbať. Možnosťou by bolo vypáliť ju. Vtedy duchovný pri súkromnej modlitbe pred ikonou Presvätej Klokočovskej Bohorodici požiadal Matku Božiu, aby mu táto bradavica zmizla. Jeho modlitba bola skutočne vypočutá a už vyše pol roka nemá problém, ktorý mu toľké roky spôsoboval nepríjemný pocit. Vďaka Hospodu Bohu a Presvätej Klokočovskej Bohorodici aj za zázraky, ktoré sa dejú okolo nás.

Aj touto cestou by som sa chcel poďakovať za nádhernú slávnosť Matky Božej v našom chráme v Nižnej Rybnici, a predovšetkým Hospodu Bohu za tento krásny deň.

Dalej poďakovanie patrí Vysokopreoslávnenému vладыkovi Jurajovi, arcibiskupovi michalovsko - košickému, všetkým duchovným otcovi michalovsko - košickej eparchie, bohoslovcom a kantorom, i všetkým prí-

tomným, ktorí v hojnom počte prišli do nášho chrámu osláviť Božiu Matku. Tiež poďakovanie patrí miestnym veriacim, ktorí sa pričinnili o pohostenie na fare a pred chrámom, za vyzdobený chrám i za celkový dobrý priebeh našej slávnosti.

Nech každého jedného Presvätá Klokočovská Bohorodica zakryva svojim materinským pokrovom.

Jerej Vasile Constantin Schirta správca PCO Nižná

tomným, ktorí v hojnom počte prišli do nášho chrámu osláviť Božiu Matku. Tiež poďakovanie patrí miestnym veriacim, ktorí sa pričinnili o pohostenie na fare a pred chrámom, za vyzdobený chrám i za celkový dobrý priebeh našej slávnosti.

Nech každého jedného Presvätá Klokočovská Bohorodica zakryva svojim materinským pokrovom.

Jerej Vasile Constantin Schirta správca PCO Nižná

Nech každého jedného Presvätá Klokočovská Bohorodica zakryva svojim materinským pokrovom.

Jerej Vasile Constantin Schirta správca PCO Nižná

Jerej Vasile Constantin Schirta správca PCO Nižná

„Svätý Metod (+885) ustanovil Gorazda za nástupcu svojho; Wiching ale, bezpochyby zo zášti proti slovanskej bohoslužbe, ktorú chybné považoval za cestu k rozkolu vedúcu, Gorazda a iných odchovancov sv. Metoda, začal ukrutne prenasledovať. O nich životopis svätého Klementa, biskupa bulharského takto píše: „Preto sa neskôr aj stalo to, čo je to opísané v živote sv. Klimenta, žiaka sv. Cyrila a Metoda“ (Sasinek, Trudoviny, k dejepisu slovensko - obradovej cirkvi v Uhrách. In: Slovesnosť, č. 39/1864, Skalica, s. 597).

„Sv. Metod tu pracoval 24 rokov, čo prinášalo úžitok aj druhým. Vychoval spolu so sv. Cyrilom množstvo kňazov, diaconov a subdiaconov, ktorých umierajúc dvesto nechal v hraniciach svojej Cirkvi. Wiching uchvátil biskupský úrad protizákonne a nie podľa príslušenstva, sám si osobiac hodnosť, spáchal lúpež a povolaneho Bohom odsotil. Frankovia prisahajú a trvajú na svojom zlom učení a Svätopluk hrozil, dal im úplnú moc utláčať a haníť pravých služobníkov Christových a ochrancov viery. Dal im moc, aby mohli robiť so žiakmi sv. Cyrila a Metoda, čo chcú. Aké slovo môže vyjadriť, čo potom urobila zloba, keď dostala moc? Naozaj (zjavil sa) oheň v lese, rozduvaný vetrom. Jedni nútili, aby sa pripojili k živému učeníu, druhí sa odvolávali na vieru Otcov. Jedni hotoví boli všetko robiť, druhí všetko trpieť. Jedných neľudsky mučili, u druhých rozkrádali príbytky, spájajúc ziskuchtivosť s bezbožnosťou. Iných nahých vláčili po trní a pritom ľudí starých a takých, ktorí prekročili Dávidove hranice veku.

A ktorí z kňazov a diaconov boli mladší, tých predávali Židom, (sami súc) hodní Judášovho osudu a zahrúsenia... A tých nebolo nijako málo. Ale, ako sme povedali prv, napočítalo sa ich do dvesto služobníkov oltára, ...a ešte aj iných znamenitých držali zviazaných v železách, zatvorených v temnici, kde sa im zakazovala všetka útecha, lebo ani pokrvní, ani známi, nijakým spôsobom nemali prichádzať (k nim)...

Po takýchto neľudských úderoch, nedajúc svätým ani len prijať pokrm, pretože (kacíri) nikomu nedovolili hodiť ani kúska chleba služobníkom Christa, správnejšie samému (Christu, por. Mt 25, 40) oddali ich vojakom, aby títo odvedli každého na rôzne miesta (ležiac) pri Dunaji, odsúdiac nebeských občianov na večné vyhnanie z mesta. Vojaci, ľudia suroví, lebo (to boli)

Nemci majúci hrubosť od prírody, zväčšiac ju ešte aj podľa prikazu, vezmúc svätých, vyvážajú ich z mesta a zoblečúc vliekli (ich) nahých. Takto im títo naraz zapríčinili dvojité zlo: hanbu a utrpenie od mrazivého vetra, ktorý ustavične duje v podunajskom kraji.

Ba aj meče im prikladali na šije, ako

by (ich) zamýšľali zaklať, aj kopije im prikladali k bokom, ako by sa chystali (ich)

Ako to bolo po vyhnaní žiakov sv. Cyrila a Metoda

prepichnúť, aby títo umierali smrťou nie iba jednorazovou, ale toľko ráz, koľko (ráz ju) očakávali. Aj toto vojakom prikázali nepriatelja.

Keď (už) boli ďaleko od mesta, (vojaci), čo ich viedli, nechali ich a vybrali sa nazad do mesta... A tak boli donútení od strachu rozlúčiť sa jeden s druhým. I rozšli sa každý inou stranou, podľa vôle Božej, aby viac krajín prijalo Evanjelium“. Tak takto to opisuje vyhnanie žiakov sv. Cyrila a Metoda z Veľkej Moravy sv. Kliment, jeden zo žiakov sv. Cyrila a Metoda. (Stanislav, Ján: Osudy

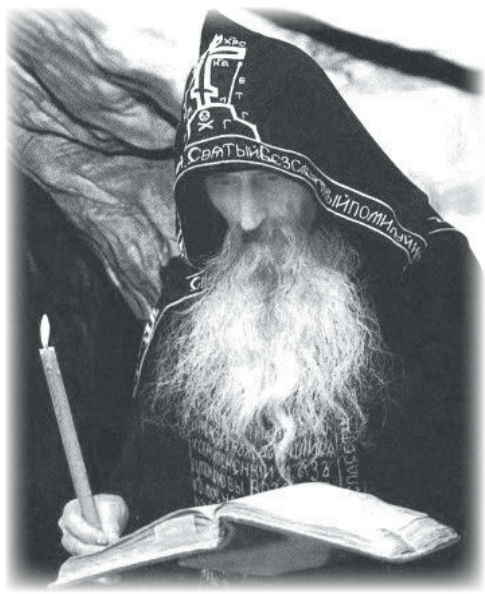
Cyrila a Metoda a ich učeníkov v živote Klimentovom, Turčanský sv. Martin 1950, s.81 -97)

Pravoslavia na Slovensku a v Uhorsku nebolo ľahko likvidované. Mnísi zo Sázavského monastiera, ktorí slúžili pravoslávnu liturgiu a bohoslužby, sa uchýlili do Uhorska a zostali tam až do r. 1061. V Uhorsku bolo veľmi veľa pravoslávnych monastierov (dnes je lokalizovaných 400 až 600). Pápež Inocent III. v r. 1204 uhorskému kráľovi Imrichovi vyčíta, že „v tvojej krajine je len jeden latinský monastier, ale gréckych je mnoho, snaž sa ich spojiť do jedného biskupstva...“. Koncom 12. a zač. 13. stor. odoberali od pravoslávnych monastierov a dávali ich do rúk latinským mníšskym reholiam násilnou formou. Latinská cirkev nechcela poznať ich pôvod, pretože bol pravoslávny a preto v súpise kardinála Petra Pázmaňa bola jedna tretina kláštorov v Uhorsku „neznámeho“ pôvodu, píše v poznámke knihy M. Gavala (Reflexie nad Slovenskou duchovnosťou, Košice 2008, s. 42). Sasinek, F. V. píše: „Jak veľmi rozšírená bola pravoslavia v Uhrách vo veku tom, a jako si ctili vieru otcov králi, kniežatá a iní – toho večnými pomníkami ostanú svätyně a ústavy nimi buď založené, buď zvelebené“ (Sasinek, F. V.: Trudoviny, tamže č. 41/1864 s. 625). „Všetke teda stredoveká cirkevné základy svoj majú v dobe pravoslávnej; a všetke sa nachádzajú v krajinách slovenských“ (Sasinek č.41/864, s. 630). „Ajhľa! Na týchto praslovenských a pravoslávnych strediskách založené bolo tých – Štefanovi, prvému kráľovi Uhorska pripisovaných desať stolic biskupských, a okrem týchto arcistolic ostrihomskej“ (Sasinek, Tamtiež, č. 42/1864, s. 640). Arpádovci podporovali Pravoslávnu

Cirkev a boli k nej tolerantní. Ale po vymretí Arpádovcov, keď nastúpil na uhorský

trón Karol Róbert, tvrdý latiník západného obradu, jeho opatrenia proti pravoslávnu veriacim urobili ťažký život v Uhorsku pravoslávnu, čo dnes všetci vieme. Ale menej vieme, ako to potom pokračovalo u nás na Slovensku. Aj keď niečo zostalo zapísané, to sa neskôr odstránilo, aby nevydávalo svedectvo, veď dávno, aj dnes, boli a sú, všelijaké pokyny, ktoré bežný človek nepozná a nevie o nich.

Prot. ThDr. Štefan Horkaj

Abba Antonij učil o mníšskom živote: „Tak ako ryby, ktoré sú dlho bez vody hynú, tak i mních, ktorý sa dlho zdržiava mimo svojej kémie, či zbytočne sa zabáva so svetskými ľuďmi, nenápadne stráca svoju silu načerpanú z vyfúkania. Preto je potrebné, aby sme ako ryby do mora, aj my utekali do svojich kélií, aby sme náhodou, tráviac čas mimo, neutratili vnútornej bdlosti“.

Abba ďalej hovoril: „Ten, kto ostáva v púšti (v odosobnení), utíši sa a oslobodí od troch bojov - proti slu-

Múdrost dávneho Pateriku...

chu, proti rozprávaniu a proti pozeraaniu, zostáva mu akurát ťažký boj proti telu a jeho lenivosti“.

Nejakí bratia sa vybrali k abba Antonijovi, aby sa mu zverili so zjaveniami, ktoré mali, a aby sa od neho dozvedeli, či sú pravdivé, alebo démonské. Mali so sebou osla, ale ten im cestou ušiel. Keď prišli k starcovi, ten ich hneď privítal slovami: „Ako to, že vám ušiel osol?“ - Spýtali sa ho: „Odkiaľ to vieš, otče?“ - On im odvetil: „Démoni mi to ukázali“. - Vtedy mu oni povedali: „Ved' preto prichádzame k tebe, lebo často mávame zjavenia, ktoré vyzerajú ako pravdivé, chceme sa však uistiť, či sa nemýlime.“ Podľa udalosti s oslom im abba ukázal, ako démon dokáže mámiť ľudí.

Jedného brata z monastiera obvinili zo smilstva, i ušiel k abba Antonijovi. Hneď za ním prišli bratia monastiera, aby ho odvedli a vyčítali mu, čo urobil. Ale on sa ospravedľoval, že nič takého neurobil. Tu sa objavil abba Pafnutij a vyrozprával im toto podobenstvo: „Videl som neďaleko brehu človeka zapadnutého do bahna. Prišli akýsi ľudia, aby mu podali ruku a vytiahli ho. Ale, oni namiesto toho ho zaborili do bahna

až po krk“.

Vtedy abba Antonij riekol o abba Pafnutim: „Hľa, pravý človek, ktorý môže liečiť a zachraňovať duše“. Vtedy sa zahanbení bratia s pokorou sklonili pred bratom, na ktorého sa osopili.

Abba Antonij hovoril: „Kováč, ktorý kuje železo, najprv si rozmyslí, čo chce robiť - motyku, nôž, sekeru? Tak aj my musíme najprv dobre zvážiť každý náš duchovný čin, aby sme sa zbytočne nenamáhal“.

„Príde doba, - opakoval abba Antonij, - kedy ľudia budú šaliť, a keď uvidia niekoho, kto nešalie, postavia sa proti nemu, obviňujú ho, že on je blázon, pretože nie je ako všetci ostatní“.

Inokedy vravel, že „Boh nedopustí na toto pokolenie také boje, ako na našich predkov, lebo vie, že ľudia sú dnes slabí a nedokázali by to uniesť“.

Často abba opakoval: „Poslušnosť a zdržanlivosť dokážu skrotiť šelmu“.

Z apoftegmatov ojców pustyni, pripravil otec Nikodim

Katechéza o myropomazaní

Pravoslávna Cirkev ihneď po sv. tajine krstu udeľuje novokrstencom aj sv. tajinu myropomazania. Robí to z toho dôvodu, aby novokrstenec mohol pristupovať k sv. tajine Eucharistie a tak žiť plnohodnotný sviatostný život. Preto je sv. tajina myropomazania v našej Cirkvi chápaná aj ako povolenie k Eucharistii. Súčasne sa tým novokrstenec začleňuje do jednoty s Christom, lebo v Eucharistii sa cez Telo a Krv stretávame so zmŕtvychvstalým Christom. Práve z tohto pohľadu je dôležité, aby ihneď po krste bola človeku udelená aj sv. tajina myropomazania.

Pravoslávna Cirkev vníma sv. tajinu myropomazania ako osobnú Päťdesiatnicu, kedy na sv. apoštolov vo vide ohnivých jazykov zostúpil Duch Svätý. Tak, ako nám svedčí Písmo, Duch Svätý zostúpil osobitne na každého z apoštolov, preto aj Cirkev každému novokrstencom osobitne udeľuje pečať daru Duchu Svätého. Vďaka pôsobeniu Svätého Ducha, udelenému daru, sa pokrstý človek môže dynamicky rozvíjať v konaní dobra a v tomto procese je posilňovaný Telom a Krvou zmŕtvychvstalého Christa. Tak sa nám konkrétne udeľuje pomoc Božia na ceste k dosiahnutiu spásy.

Každý, kto je v Pravoslávnej Cirkvi pokrstý a myropomazaný, má právo pristupovať k Eucharistii, lebo prijatím myropomazania sa stáva plnohodnotným členom mystického Christovho Tela, Cirkvi. V tom nachádzame vysvetlenie a odpoveď na to, prečo je v Pra-

voslávnej Cirkvi dovolené pristupovať k Eucharistii aj deťom. Pretože aj dieťa, pokrstené a myropomazané, je už dospelé vo viere. A viera nie je záležitosťou rozumovej vyspelosti, ale skúsenosťou z tajomného stretnutia s Bohom cez Christa, konkrétne Jeho Telo a Krv.

V tejto súvislosti chceme sa zmieniť aj o takom probléme, ako sú povinnosti rodičov a krstných rodičov. Mnohí z nás podceňujú práve to, že pokrstené dieťa nechávajú bez prijímania a čakajú, až do obdobia dospievania. Potom však zisťujú, že dospievajúceho mládenca alebo dievčenu kresťanstvo ničím neoslovuje. Pritom stačilo tak málo, prinášať pokrstené a myropomazané dieťa ku sv. prijímaniu a všetko ostatné nechať na Božiu milosť. Boh by s určitou tajomným spôsobom oslovil naše dieťa, ktoré by sa tiahlo svoje dušičkou k Bohu. Dieťa by duchovne rástlo a silnelo vo viere. A keď by dospievalo, neboli by problémy, že nechce chodiť do chrámu, nechce sa modliť atď. Netreba zanedbať duchovný rast novokrstenca, ale naopak, je treba ho posilňovať Eucharistiou. V počiatkoch netreba vynaložiť veľa úsilia, iba zobrať do chrámu novorodenca a prinášať ho k sv. prijímaniu. Budeme si tak plniť svoje povinnosti rodičov, ale aj krstných rodičov, ktoré sme na seba vzali vtedy, keď sme priviedli na svet nového človeka, alebo keď sme sa stali krstnými rodičmi. Je to také jednoduché a pritom to nerobíme. Prečo? Ved' je treba deti privádzať ku Christu. Tak ako povedal samotný Spasiteľ: „Nechajte deti prichádzať ku mne“. Cirkev robí všetko preto, aby od prijatia krstu, kedy sa rodí nový človek, sa ten mohol zdokonaľovať v konaní dobra. Teraz už vieme, čo vedie Cirkev k tomu, že udeľuje ihneď po krste aj sv. tajinu myropomazania. Túto našu novú znalosť využijeme na to, aby sme zintenzívnili duchovný život našich detí. Nech prichádzajú s nami do chrámu, nenechávajme ich doma pozerať zaujímavý televízny program, ale umožníme im stretnúť sa s Christom vo sv. prijímaní - vo sv. Eucharistii, pretože Cirkev urobila všetko, aby sa tak mohlo uskutočňovať. Zlepšme duchovný život svojich detí, lebo tak vyrastie duchovný život vo farnosti. Vypočujme výzvu Isusa Christa nášho Spasiteľa a „Nechajte deti prichádzať ku Mne“.

Prof. ThDr. Imrich Belejkanič, CSc.

Raz ráno sedel Hospodin pred chrámom v Jeruzaleme a učil. I celý národ šiel za Ním (por. Jn 8,1). Jeho slovo o Kráľovstve Božom, o večnej radosi v tomto ubiedenom svete znelo ako meď. Pred Jeho slovom zloba nejedného srdca sa tratila ako sneh pred lúčmi slnka. Kto vie dokedy, a ako by pokračoval tento dialóg lásky a po láske vyprahnutých srdc pred Jeruzalemským chrámom.

No zrazu sa udialo čosi nečakané, barbarsky kruté. To, čo sa udialo, deje sa neraz i teraz. Vždy, keď sa začne národ sýtiť tajomnou Božou harmóniou, objavia sa knižníci a farizeji, aby do tohto svetlého momentu vniesli svoju, hoc paragrafmi potvrdenú, disharmóniu.

Čo vlastne urobili? Zvíťazili nad nepriateľom? Či zajali vodcu zločincov? Nie! Oni pred Christa, za ohlušujúceho křiku, dotiahli nešťastnú ženu, ktorú práve pristihli pri cudzoložstve a s víťaznou hrdoťou riekli Christovi: „Rabby, túto ženu pristihli pri cudzoložstve. Mojžiš v Zakone prikázal také ukameňovať. Čo Ty na to povieš?“ (Jn 8, 4*).

Otázka sa podsúva - Prečo ju sami neukameňovali, keď im to potvrdzoval Mojžišov Zákon a táto žena by nebola prvou, ktorá by svojou krvou zmáčala ich rúcho. Nikto by sa ani nečudoval, ani nepohoršoval, keď tento trest odpovedal duchu doby a vnímaniu spravodlivosti tej doby... Tak, čo chceli počuť títo „strážcovia spravodlivosti“, keď túto nešťastnicu priviedli za Christom?

„Čo Ty na to povieš?“ (Jn 8, 5), - pýtajú sa učiteľia Zákona. Odpoveď už však nečakali, oni odpoveď už mali. Ako to vystihol evanjelista Ján, ktorý bol svedkom tejto udalosti: „pýtali sa len preto, aby Ho pokúšali a mohli obžalovať“ (por. 8, 6). Ved' nie raz už na Neho dvihli svoje ruky, len to nikdy nevyšlo. No teraz našli vhodný moment.

Nastalo ticho, ktoré sa dalo kráčať. V tej chvíli sa dalo čakať niekoľko možných odpovedí, ktoré predpokladali niekoľko scenárov - od kamenia na Jeho vlastnú hlavu, o čo práve išlo farizejom, po - prinajlepšom výsmech. No nikto nečakal odpoveď, ktorá v tej chvíli zaznela pred chrámom múdreho kráľa Šalamúna, ktorá odrazila múdrosť a nekonečnú lásku Toho, Ktorý stojí vysoko ponad každý chrám. Nikto, okrem Christa, v tej chvíli ani nepomyslel, že odpoveď, ktorá v tej chvíli padla, stane sa mravným zákonom mnohým pokoleniam do dnešného dňa.

Christos chvíľu mlčal. Možno v tej chvíli videl všetkých farizejov všetkých čias, ako zubami svojej spravodlivosti škripu nad ľudským nešťastím. Ale keď sa stále dopytovali: „Čo Ty na to povieš?“ (Jn 8, 5), sklonil sa k zemi a prstom začal písať do prachu.

Nastal zarážajúci a dramatický okamih. Čo písal Christos do prachu?, napadne nejedného z nás. Evanjelista vo svojom rozprávaní nám

nepodáva túto informáciu. Podanie tradície nám však hovorí, ako Hospodin, Ktorý vidí do hĺbky ľudského srdca, odkryl skryté hriechy týchto lovcov a sudcov hriechnikov.

Meshulam - zloděj chrámového majetku, - písal Hospodin prstom na zem., - Asher - scudzoložil so ženou svojho brata., Shalum - krivoprisažník., Jelad - bil svojho starého otca., Amarnach - okradol vdovu o majetok., Merari - spáchal sodomský hriech., Joel - modloslužobník a ..., tak rad za radom písal na zem spravodlivý Sudca všetko to, čo bolo tak dobre utajené.

Tí, o ktorých písal, skloniac sa, čítali, a v tom momente zamkli. Ich „spravodlivosť“ bola postavená kontra Pravde. Nedokázali pozrieť jeden druhému do očí, ... a o žene hriechnici

už ani nepomysleli. Oni mysleli len na seba, a svoje ego, ktoré v tej chvíli bolo odkryté. Nik sa už neodvážil spýtať Christa - „Čo Ty na to povieš?“ (Jn 8, 5).

Čo napísal Christos prstom do prachu?

A On nepovedal nič. Ved', keby ich bol chcel usvedčiť z ich hriechov pred národom, vykričal by ich a spravodlivosť Mojžišovho Zákona by bola vykonaná nad nimi, lebo národ by ich ukameňoval. Ale On písal do piesku, kde sa stopy rýchlo tratia. Nechcel ani pomstu, ani smrť tých, ktorí snovali ako usmrtiť Jeho. Chcel len, aby sa zamysleli nad svojimi hriechmi, ktoré im už otupené svedomie možno ani nepripomenulo. Keď dopísal, rozhrabol piesok, a to čo tam bolo napísané sa stratilo.

Vtedy sa vzpriamčil a s nebeským pokojom riekol: „Kto z vás je bez hriechu, nech prvý hodí po nej kameňom“ (por. Jn 8, 7) - Vytrhol vrahom zbraň z rúk a riekol: „No, a teraz strieľajte!“ Odbrojení nemilosrdní sudcovia chvíľu nemo stáli pred Sudcom, uvedomujúc si, že práve boli obžalovaní. Spasiteľ sa znova sklonil a znova čosi písal do piesku...

Čo písal teraz? Ďalšie hriechy farizejov, aby im zatvoril ústa? Alebo písal, akými by mali byť sudcovia a vodcovia národa, aby „zatriasol“ ich svedomím? To už nie je podstatné...

Podstatné je, že to, čo napísal do piesku, trikrát dosiahlo spasiteľného cieľa: po prvé - vzburu, ktorú proti Nemu zamýšľali vodcovia národa obrátil v nič., po druhé - aspoň na okamih v nich prebudil hynúce svedomie., a po tretie - od smrti zachránil ženu hriechnicu.

Oni, keď to počuli, - svedčí evanjelista, - začali jeden po druhom odchádzať, počnúc staršími. Nádvorie pred Šalamúnovým chrámom sa veľmi rýchlo vyprázdnilo. Nikto neostal, okrem nich dvoch - hriechnice a Bezhriechného. Ona stála, On sedel sklonený k zemi, ... a ticho trhalo dušu. Ticho, ktoré bolo potrebné, aby k žene hriechnici mocne zaznelo lahodné, milujúce slovo odpustenia - „Žena, kde sú všetci tí, čo ťa obvinili?, - spýtal sa Christos. - Nikto ťa neodsúdil!“ - „Nikto, Hospodi!“ - odpovedala.

Čo sa odohrávalo v srdci tohto nešťastného ľudského stvorenia, ktoré ešte pred chvíľou nemalo nádej, že zajtra uzrie nový deň? Čo sa odohrávalo v srdci ženy, ktorá do toho času poznala iba bolesť, žiaľ a chvíľkové šťastie z uspokojenia, tej ktorej potreby - čo je údelom zvierat? Možno v tejto chvíli prvýkrát pocítila pravú radosť zo skutočného života. A vtedy zaznelo slovo milujúceho Spasiteľa: „Ani ja ťa neodsudzujem, choď a odte-raz už nehreš! (por. Jn 8, 9*).

„Keď vlci nechajú svoju obeť, - pýta sa sv. Nikolaj Velimirovič, - či si môže pastier želať jej smrť?“ Preto slovo Christovho odpustenia malo pre ženu hriechnicu oveľa väčší význam, ako len to, že ju zachránil pred kameňovaním. To, že ju neodsúdil znamená oveľa viac, než to, že ju neodsúdili ľudia.

A to platí pre každého jedného z nás, ľudí každej doby.

„Ľudia, keď neodsudzujú tvoj hriech, nekárajú ťa za hriech, - pokračuje svätiteľ Nikolaj, - nechávajú ťa na pokoji, ale tiež ťa nechávajú samého aj s tvojím hriechom. Keď však neodsudzuje Boh, to znamená, že ti odpúšťa, a tvoju dušu očisťuje od hriechu. Preto Jeho slová „Ani ja ťa neodsudzujem“, znamenajú to isté, čo „Odpúšťajú sa ti hriechy. Choď, a viac nehreš“.

„Aká nevýslovná radosť! - pokračuje ďalej tento svätý. - Ak chceš okúsiť z tejto radosi, ktorú nepoznal egyptský faraón, ani rímsky cisár, tak musíš prestať hrešiť. Lebo hriech je príčinou nešťastia a vrahom radosi“. Radosť z pravdy, ktorú Hospodin zjavil zablúdeným. Radosť z lásky a milosrdenstva, ktorými prikryl ubiedených. Radosť zo života, ktorý nám skrze Svoju Radosnú Zvest' Evanjelia daroval.

pripravil jerej Dušan N. Tomko

○ jurodivých, alebo ○ bláznoch pre Christa

Počas cirkevného roka, či pri čítaní hagiografie – životov svätých, sa neraz stretávame s pojmom „jurodivý“, „jurodivý Christa radi – blázon pre Christa“. Tento termín je pre západnú kultúru a súčasnú dobu úplne neznámy, popripade mylne chápaný.

Keď sa však skutočne, s otvoreným srdcom, začítame do životopisov týchto ľudí, ktorých mnohých Cirkve priradila k zástupcom svätých, ľudí pohľadajúcich prízemným plytkým pohodlím, neraz konajúcich proti „zdravému úsudku“, zbadáme, že každý ich krok bol posvätený v mene čohosi vyššieho – pravdy, lásky,

Božieho kráľovstva. Zbadáme ľudí, ktorí na seba prijímajú podvih úmyselného bláznovstva, aby dosiahli slobodu od vecí, ktoré spúšťajú dušu s týmto svetom. Pohrdajú odevom, jedlom, majetkom, bývaním, spoločenským postavením, aby takto nekompromisne, „bláznivo“ v očiach sveta, vyznávali Kráľovstvo Božie, podľa slov apoštola Pavla: „My sme blázni pre Christa, a vy rozumní v Christovi. My slabí, a vy silní, vy slávni, a my znevažovaní“ (1Kor 4, 10). „Ak si niekto z vás namýšľa, že je múdry

v tomto svete, nech bude bláznom, aby bol múdry. Lebo múdrosť tohto sveta je bláznovstvom pred Bohom“ (1Kor 3, 18*).

Jedným z takých je i prepodobný Izák Zatvorník, ktorý žil v 11. stor. Tento človek je aj príkladom toho, že nie je možné ísť duchovným životom bez pokušenia, ale takisto, že niet takého pokušenia, na ktoré by ľudské sily, upevňované Božou milosťou, nestačili.

Izák bol bohatým kupcom v meste Toropca. Tento človek vo svojom srdci zatúžil po mníšskom živote, rozdal všetok svoj majetok a prišiel k prepodobnému Antonijovi, aby ho prijal do mníšskeho stavu. Antonij ho postríhol, zaodel ho do čiernej ryzy a dal mu meno Izák (keďže predtým sa volal Čerň). Izák začal viesť veľmi strohý život. Zaodel sa do surovej kozľacej kože, ktorá na ňom časom vyschla a zatvoril sa do malej jaskyne 4 lakte širokej, kde sa v slzách modlil k Hospodinovi. Stravou mu bola prosfora a voda, aj to iba každý druhý deň. Antonij mu cez okno podával

všetko možné, ale málokedy sa v okne objavila jeho ruka. Tak prežil Izák 7 rokov bez toho, aby vyšiel na svetlo, alebo si ľahol. Robil poklony a spieval žalmy, kým mu len stačili sily.

Raz však, keď odpočíval, dohorela v jaskyni svieca. Lenže jaskyňu zrazu ožiariło jasné svetlo a dnu vstúpili dvaja mládenci, ktorých tváre žiarili ako slnko.

„Izák“, - povedali, - „sme anjeli. Hľa, prichádza k tebe Christos, pokloň sa pred Ním“. On však nerozpoznal diabolské mámenie a bez toho, aby sa prežehnal, či uvedomil si svoju nehodnosť, pristúpil k nim a poklonil sa až k zemi. Vtedy diabli zvolali: „Izák, už si náš!“ Vtiahli ho do kémie, kde sa nimi naplnila celá kélia, dokonca i cesta pred ňou. Ten z diablov, ktorý sa vydával za Christa, povedal: „Berte pišťaľy, bubny a hrajte, nech Izák s nami tancuje“. Pokiaľ len nevyšlo slnko, vystrájali diabli v kélii a ponížovali Izáka. Ráno, keď Antonij priniesol chlieb a predniesol pod oknom modlitbu, Izák mu neodpovedal. A tak si pomyslel, že zomrel. Zavolať bratov, odvalili kameň od vchodu jaskyne a Izáka našli ako mŕtveho, ale ešte žil.

Dva roky Izák iba ležal, na nič nereagoval, neprijímal žiadnu potravu. Po troch rokoch vrúcnnej modlitby spolubratov sa začal Izák ako malé dieťa učiť chodiť, rozprávať, jesť. Do chrámu na bohoslužby ho museli privádzať nasilu. S pomocou Božou sa postupne dostal Izák z tohto hrozného diabolského zmámenia.

Keď sa uzdravil, znovu viedol strohý život. Neodišiel už do jaskyne, ale rozhodol sa byť „bláznom pre Christa“. Zaodel sa do handier prežraných červami, v treskúcich mrazoch chodil v deravých onuciach. Do chrámu prichádzal prvý a celý čas stál na jednom mieste, aj keď mu nohy primrzali k podlahe. Pomáhal v kuchyni, kde si z neho neraz bratia robili posmech, ale práve svojou pokorou a poslušnosťou si získal veľkú úctu. Aby utiekol od svetskej slávy v jurodivosti urážal raz igumena, raz bratov, inokedy svetských ľudí, za čo ho neraz tklí. Všetko s pokorou znášal, rany, nahotu, chlad. Raz v noci si zatopil v jaskyni. Piecka však bola veľmi úbohá. Keď sa oheň rozohrel, plamene šľahali škárami von. Nemal čím upchať diery a tak sa na ne postavil bosými nohami a zliezol, až keď oheň dohorel. Jeho životopisec, prepodobný Nestor, napísal: „Ešte mnohé veci by sa dali o ňom rozprávať, ktoré sa stali a ktoré som sám videl“.

Nakoniec Izák získal moc aj nad diabliami, ktorých stretal ako múch. Posledné roky prežil ešte vo väčšej zdržanlivosti, pôste a bdení, až do chvíle, keď odovzdal svoju dušu Hospodinovi.

pripravil otec Nikodim

Na zamyslenie – Príbeh z Počajeva

Počas uplynulej doby, od času, kedy si Bohorodička vybrala toto sväté miesto, ktoré aj ochraňuje, už neraz v histórii odvrátila nápor bezbožníkov a falošných kresťanov. Nebolo tomu inak ani v r. 1959, keď miestny „vysoký a všemohúci“ súdruh Ičanský, vymyslel trúfalú vec.

Tomuto smutnému skutku predchádzala jedna udalosť. Nad Svätou – Trojickým chrámom lavry, sa v r. 1958 zjavila Bohorodička, zahalená v čiernom, držiac v rukách ošfor. Okrem mníchov toto zjavenie videli aj tu prítomní pútnici. Každý vyšiel na dvor a modlil sa na kolenách až do konca zjavenia.

V r. 1959 do skítu, ktorý patrí k lavre, vtrhli policajti, na čele so spomínaným súdruhom Ičanským, ktorý začal zvesovať ikony zo stien a hádzal ich o zem. Keď mnísi dali najavo svoje pohoršenie, súdruh Ičanský hlasne zareval so slovami: „Ak Boh existuje, nech odo mňa vezme, čo mi je najdrahšie!“ Keď sa vrátil domov zo skítu, čakal ho telegram, v ktorom bolo napísané: „Dnes ráno v rukách Vašej dcéry, Ludmily, ktorá pracovala vo Lvove, vybuchla fľaša so žieravinou“. Dievča utrpelo také silné popáleniny, v dôsledku ktorých mala byť na mieste mŕtva, no trápila sa až do večera, kým sa jej otec zdržoval v skíte. Po pohrebe dcéry zastihli súdruha Ičanského ešte dve strašné údery. Starší syn sa mu zastrelil a manželka sa mu dostala do psychiatrického ústavu. Aby ľudia čím skôr zabudli na tento prípad, súdruha previelili ďaleko od Počajeva.

Dodnes ešte žijú v Počajeve svedkovia, ktorí svedčia o pravosti týchto udalostí. Jedna starenka rozprávala o tom, že hrob dcéry Ičanského sa nachádza blízko hrobu jej rodičov.

-milanh-

Chrámový sviatok v Zemplínskej Širokej

Veľká vďaka patrí Hospodu Bohu, keď po prvých zapríčaných septembrových dňoch, nás v deň chrámového sviatku Roždestva Božej Matky v Zemplínskej Širokej, v nedeľu 12.

Blahoželáme

Dňa 8. septembra 2010 sa krásnych životných jubileí dožili veriaci našej cirkevnej obce, súrodenci – brat Michal Kopy, krásnych požehnaných 75 rokov a sestra Margita Timuľaková, Bohom požehnaných 70 rokov života.

Obaja oslávení sa narodili v Bracovciach a celý svoj život prežili v rodnej obci. V prelomových rokoch pre Pravoslávnu Cirkev zostali verní svojej pradedovskej pravoslávnej viere. V poslednej dobe nemôžu zo zdravotných dôvodov pravidelne navštevovať bohoslužby v chráme, preto im touto cestou so srdca chceme zapriať veľa zdravia, šťastia a Božieho požehnanie. Nech Vás, milí oslávení, ako aj Vaše rodiny, uchováva vo Svojej láske milosrdný Hospodin Boh. Na mnohaja i blahaja líta!

Duchovný správca a veriaci PCO Falkušovce

Životné jubileum človeka je jednou z mnohých radostných a príjemných chvíľ, ktoré jubilant oslavuje v kruhu svojich blízkych a priateľov. Vďaka Hospodinovi sa snaží bilancovať prežité roky a zamýšľať sa nad budúcnosťou a zmyslom svojho života.

Dôležitým medzníkom v živote človeka je okružných päťdesiat rokov.

Tohto jubilea sa v mesiaci september dožil i náš brat v Christu, Ladislav Dunda, člen rady pravoslávnej cirkevnej obce Sobrance.

Brat Ladislav sa narodil 14. septembra 1960, vyrastal v kresťanskej rodine, kde mu bola vštípená láska k Bohu a svätému Pravoslávniu. Svoju oddanosť Cirkvi neváhal prejavovať i v novozaloženej cirkevnej obci v Sobranciach, kde stál pri jej zrode a rozhodol sa byť i členom rady cirkevnej obce. Ako mladý človek pomáhal pri budovaní chrámu. Keďže si zamiloval prácu s drevom, všetky stolárske práce v novom chráme sú dielom jeho rúk. Nejednen prestol, či analog, zdobí i iné pravoslávne chrámy našej eparchie.

Spolu s manželkou Máriou vychovávajú dve deti, ktorým sú dobrým príkladom a do ich duše vštepujú lásku k blízkym a bázeň pred Hospodinom.

Zaželajme nášmu jubilantovi i jeho celej rodine do ďalších rokov života pevné zdravie, lásku, pokoj a hojnosť Božej milosti. Na mnohaja i blahaja líta!

Správca farnosti, členovia rady cirkevnej obce a veriaci PCO Sobrance

Sústredenie zborov na Zemplínskej Širave

Uplynulý víkend, 17. - 19. septembra 2010, naša cirkevná obec, po dohode s pravoslávnu cirkevnou obcou v Slovinkách a veriacimi vo Svidníku, zorganizovala dvojdnové sústredenie cirkevných speváckych zborov, pôsobiacich pod dirigentskou taktovkou sl. Mgr. Nadeždy Sičákovskej.

Všetci zboristi sa stretli v piatok na večerni v katedrálnom chráme v Michalovciach a po modlitbe sme vyrazili na chatu na Zemplínskej širave.

Ten večer sme sa všetci účastníci počas večere zoznámili cez našu „agentku na zoznamovanie“ Nadku. Zoznamovací večer trval do neskorých nočných hodín, pretože tém na debatu bolo mnoho. Po večerných modlitbách väčšina odišla načerať nových sil spánkom a tí menej uavení pokračovali v témach; nevynechali však aj precvičovanie piesní. Nasledujúci deň sme si po ranných modlitbách a raňajkách vypočuli teoreticko - praktickú prednášku našej Nadky na tému dôležitosti hlasovej rozveičky pred spevom. Keďže téma prednášky bola veľmi zaujímavá a zaznelo mnoho otázok, prednáška sa časovo takmer strojnásobila. Nasledovala prestávka spojená s obedom a po nej chvíľa oddychu. Poobede nám otec Peter Kačmar vo svojej prednáške porozprával o vážnosti spevu a modlitby v duchovnom živote. Po večeri sme sa všetci venovali nácviku spevu. Na konci skúšky zborov sme privítali otca Miroslava Janočka s matuškou Vierkou. Spolu s nimi sme sa navečerali a potom samozrejme nasledovala družná debata, spojená so spevom rôznych piesní. Neskoru večer sme sa pomodlili večerné modlitby a ako predošlý noc, niektorí odišli odpočívať, iní precvičovali jednotlivé piesne. V nedeľu sme všetci odišli na liturgiu do chrámu v Michalovciach. Svätú liturgiu slúžil otec Miroslav a otec Peter. Zbor, pozostávajúci zo všetkých troch zborov, sprevádzal liturgiu svojim spevom a vytváral tak nádhernú duchovnú atmosféru. Na konci liturgie sa k nám prihovril vладыka Juraj, arcibiskup michalovsko - košický, ktorý vyjadril radosť z duchovnej atmosféry bohoslužby vytvorenej aj spevom zboru. Po liturgii sa všetky zbory prezentovali jednotlivými piesňami a nakoniec spoločným mnoholetstviem. Nasledoval „skromný“ obed, ktorý nám zabezpečil otec Miroslav s matuškou a po obede sme sa všetci rozlúčili s myšlienkou ďalšieho skorého stretnutia.

A dojmy? Vyjadrieme to slovami otca Petra v jeho poďakovaní na konci liturgie: „Ďakujeme za bratskú starostlivosť teraz už našim priateľom, pretože počas uplynulých dní sme našli priateľov“. Sláva a vďaka Bohu za toto nádherné stretnutie, ktoré nás upevnilo v presvedčení, že v Cirkvi sme jedna veľká rodina, ktorá spoločne prežíva všetky radosti aj útrapy života, a ktorá láskavo privíta každého, kto k nej pristúpi. Ďakujeme aj všetkým, ktorí akýmkoľvek spôsobom pomohli vytvoriť stretnutie v úžasnej atmosfére.

Zdroj: pco.michalovce.orthodox.sk